

Peter Halldorf er en ikke helt almindelig svensk pinsepræst, som for nylig besøgte Danmark

Peter Halldorf, præst i Pinsekirken i Sverige, er blevet et kendt navn også i Den katolske Kirke i Danmark.

En åndelig økumenisk stifinder

Tekst og foto: Annica Skenberg

– Jeg havde da svært ved at se, at Gud kunne være større end Pinsekirken ...

– ... Jamen, altså! Men dengang var det jo den, der afstak grænserne for hele mit åndelige udsyn.

Over en kop kaffe på en café i Bredgade i København sidder Peter Halldorf og smiler kærligt overbærende over sig selv og over det åndelige udviklingstrin, han stod på for to årtier siden.

Men siden da har meget forandret sig for denne mildest talt usædvanlige svenske frikirkepræst, som følger sig lige meget hjemme hos katolikker og ortodokse kristne som hos sine egne i Pinsekirken.

I løbet af kun godt ti år er han blevet ikke kun et navn, men også en forkynder, en vejviser, en inspirator og fornyer af hele kristenheden i Sverige. De seneste par år har han tilmed også i høj grad bidraget til, at der spirer nye skud frem i den danske økumeniske ørken; da han i oktober måned holdt en retrætedag i København, var Pinsekirken stuende fuld og nu, om godt halvdanden time, vil han denne december aften holde et oplæg i Skt. Ansgar i Bredgade.

– Sådan havde jeg slet ikke forestillet mig, at det ville gå. Dette var ikke, hvad jeg ville, siger han.

Dybt rodfæstet i Pinsekirken

Den nu 47-årige Peter Halldorf er dybt rodfæstet i den svenske pinsebevægelse, idet både hans morfar og farfar var præster i Pinsekirken, hvor også hans egen far stadig er præst. Men på trods af dette – eller muligvis netop på grund af dette – var en fremtid som præst end ikke noget, den unge Peter så meget som overvejede.

– Tværtimod var det noget, jeg bestemt afviste. Ja, altså ikke troen, men tanken om at følge i min fars fodspor, siger han.

Han fortsætter:

– Men som 17-årig fik jeg et meget klart kald. Det var på ingen måde noget dramatisk, men mere en proces hvor jeg følte en meget stærk længsel efter Gud. Jeg begyndte at læse åndelig litteratur og blev klar over, at jeg skulle være forkynder.

Allerede tidligt blev Peter Halldorf fascineret af ørkenen og derfor i høj grad tiltrukket af de bibelske beretninger om f.eks. Moses og Johannes Døberen.

– Jeg opfattede ørkenen som et universitet, som et sted hvor mennesker dannes, fortæller han.

Mødte ørkenfædre

I midten af 80'erne indtraf så – ligesom tilfældigt – det møde, som skulle føre til, at Peter Halldorf, som var vokset op med pinsebevægelsens spiritualitet, blev indført i en åndelig verden, som han indtil da end ikke havde kendt til eksistensen af.

I en pinsekirke – ”mærkeligt nok” – stødte han nemlig på en bog med titlen ”Ökenfädernas tänkespråk”.

– Som ung præst i Pinsekirken havde jeg aldrig hørt om nogen ørkenfædre. Det var en fuldstændig uforståelig oplevelse for mig. Det var som at få sand i munden – så groft var budskabet, fortæller han.

Det var så langt væk fra Pinsekirken, som man overhovedet kan komme. Men drevet af ønsket om at komme videre i sin søgen efter det radikale, det oprindelige, det totale, det absolutte, fortsatte Peter Halldorf sin ørkenvandring – med sand i munden.

Og på trods af alt fandt han frem

til, at ørkenfædre og Pinsekirken alligevel havde nogle ting fælles, som ikke desto mindre var næsten chokerende anderledes end alt, hvad han indtil da havde kendt.

– Netop som man finder det i Pinsekirken, er der også hos ørkenfædre plads til karismatiske ytringer. Men i ørkenen gør man ikke et stort nummer ud af det; man slår ikke mønt af miraklet, siger han.

Og medens man i Pinsekirken lægger vægt på det offentlige, er det i ørkenen det, som er skjult, der vejer tungest.

En svær omvendelse

Peter Halldorf lægger ikke skjul på de problemer, han havde med at forene disse to helt forskellige verdener – med at integrere den pinsekirkelige tradition i det, som de ældgamle ørkenfædre stod for.

– Jeg blev ganske simpelt påtvunget en omvendelse, selv om min modstand var enorm, siger han.

Han følte, at han var nødt til at sidde ved lærerens fødder, og i begyndelsen af 90'erne tilbragte han tre uger i Ægypten, hvor den monastiske bevægelses vugge havde stået. Dette førte til, at også den øvrige monastiske verden åbnedes for hans øjne, sanser og sjæl. I 1993 udgav han så bogen ”Jungfrumark. En modern pilgrims færd mot sina rötter.” (”Überört land. En moderne pilgrims rejse mod sine rødder”, udkom på dansk i november 2004).

– Det var et paradigmeskift for mig, siger Peter Halldorf og fortsætter:

– Bogen vakte stor økumenisk opsigt i Sverige. Det var jo ikke helt almindeligt, at der i en pinsepræsts intime omgangskreds fandtes navne som Den hellige Benedikt, Bernhard af Clairvaux eller Den hellige Dominicus.

Den rejse, han nu havde foreta-

get, afslørede også noget andet; nemlig at han ikke havde eneret til de rødder, han søgte – og fandt – men at han måtte dele dem med utallige andre. Han opdagede, at han var del af en familie, at han havde søskende, brødre og søstre, som – uanset om de kalder sig selv katolikker, protestanter eller ortodokse kristne – er bærere af den samme arv.

– Jeg voksede op med alle fordomme i verden over for ikke mindst katolikker. Dem skulle man da gå i en stor bue uden om, siger han med et smil.

Startede Pilgrim

Opdagelsen af denne fælles arv havde stor betydning for tilblivelsen af ”Pilgrim”, et økumenisk tidsskrift, som startede i 1994, og hvis ansvarshavende redaktør er Peter Halldorf. Tidsskriftet, hvis formål er at tilbyde åndelig vejledning og et mere dybtgående læsestof, har en bred referencegruppe, som repræsenterer katolsk, ortodoks, luthersk og frikirkelig tradition.

Ikke mindst gennem arbejdet med ”Pilgrim” blev Peter Halldorf opmærksom på en uomgængelig kendsgerning, som de svenske massemedier – omend de dog ikke fortier den helt – ellers gør deres bedste for at undgå at formidle, nemlig, at der i Sverige findes en stor længsel efter åndelighed.

– Til de vintermøder, som ”Pilgrim” er med til at arrangere, kommer der 800 mennesker, og udenfor venter som regel en meget lang kø, siger han.

Og her er der så tale om mennesker med de mest forskellige baggrunde, som alligevel kan forenes.

– Der er jo også meget, som forener os, hvis vi på erfaringernes niveau følger vor længsel efter Gud, siger han.

Selvfølgelig kan man arbejde med økumeni på forskellige måder, men Peter Halldorf er overbevist om, at enheden først og fremmest skal søges ved ikke at dyrke alt efter bogstaven.

– På det offentlige plan er der en risiko for, at det kirkepolitiske kommer til at styre. Men i understrømmene, dér hvor mennesker genkender sig selv i hinanden – der finder man den kraft, som på langt sigt vil kunne forandre alt. Og vi må stole på, at Helligånden vil lede os på den rette vej, siger han og fortsætter:

– I vor fælles tradition finder vi det klare vand, der vil forene os; men det vil kræve en hel del af os, og ikke mindst vil det kræve, at vi tør forandre os og gøre os fri af alle vores fordomme.

Kun Helligånd

Men så langt er vi ikke endnu, og selv om vi nu til dags vandrer i en mere økumenisk indstillet takt end tidligere, kræves der en gensidig respekt.

– Selvsagt ligger der en stor smerte i ikke at kunne dele brødet og vinen, men det er noget, som kun Helligånden vil kunne udvirke. At bruge inter-kommunion som et bevidst middel for at nå dette mål, er ikke nogen farbar vej. Man kan ikke foregive en enhed, som ikke findes, siger Peter Halldorf.

Han har allerede set mange eksempler på, hvordan Helligånden virker for at nærme forskellige kristne til hinanden og det ikke mindst i forbindelse med den udviklede dialog mellem Pinsekirken og Den katolske Kirke i Sverige; noget som for kun få år siden var utænkeligt. Et storslået eksempel på den form for åndelig økumeni, som ikke mindst Johannes Paul II stræber efter.